

Søren Kolstrup (EL):

Under denne debat har det jo fra flere sider lydt, at midlet ikke var smukt. Det var absolut ikke smukt, men det var nok nødvendigt. Der er ikke nogen, der har haft interesse i at gå ind i en mere principiel debat. Der er heller ikke nogen, der offensivt har talt for den her lov, måske lige bortset fra et par enkelte.

Men jeg vil benytte lejligheden til at præcisere nogle helt elementære ting omkring retsprincipper. Da et flertal i Folketinget vedtog særloven den 31. maj 1996, indebar det, at borgerens ret til domstolsprøvelse blev sat ud af kraft. For os at se rummer Tvindsærloven en uomgængelig principiel diskussion, som vi mener at alle partier bør forholde sig til uanset deres syn i øvrigt på Tvindskolernes historiske udvikling.

Jeg synes, det er lidt skuffende, når man så blander sit syn på, om de nu har gjort rigtigt i den eller den situation, sammen med de principielle retningslinjer og den lov, men lad det nu ligge for en stund.

Skal vi opretholde læren om adskillelsen mellem den lovgivende, udøvende og dømmende magt? Det er det ene synspunkt. Eller vil man acceptere en slingrende kurs, hvor Folketinget i ny og næ efter forgodtbefindende påtager sig rollen som dømmende magt og frarøver grupper af borgere deres retssikkerhedsgarantier? Det er for os at se det centrale spørgsmål. Skal vi fastholde og konsolidere elementære retsprincipper, eller skal vi bevæge os hen mod bananrepublikkens tilstande, hvor særlove i fredstid efterhånden går hen og bliver en naturlig del af gældende samfundstilstande? Der er jo så mange, man ikke kan lide ude i byen.

Lad mig præcisere, hvad det var for en løsning, som forhenværende undervisningsminister Ole Vig Jensen ikke ønskede at anvende. Ole Vig Jensen kunne med den gældende lovgivning i hånden – det fremgår i hvert fald af bemærkningerne – have søgt at standse skolerne tilskud. Såfremt en sådan ordinær fremgangsmåde var blevet anvendt, ville skolerne have haft mulighed for at indbringe sagerne for Folketingets Ombudsmand, og de ville selvfølgelig også have haft mulighed for at indbringe sagerne for domstolene, og så kunne skolerne derefter få afprøvet, om gældende tilskudsregler var blevet overtrådt eller ikke overtrådt.

Men det, der for os at se er interessant, er, hvorfor undervisningsministeren ikke anvendte den administrative løsning. Svaret er blevet leveret tidligere, men jeg synes, at det fortjener

at blive gentaget. Det stod råt for usødet i særlovens bemærkninger: En afgørelse om lukning af et så stort antal skoler er imidlertid så usædvanligt i det danske skolesystem og derfor af så principiel rækkevidde, at det findes nødvendigt at sikre en stillingtagen her fra Folketingets side. Hertil kommer, at en administrativ løsning mere sandsynligt end en lovmæssig løsning vil resultere i et stort antal retssager, der i en årække vil betyde store og mangeartede omkostninger for samfundet.

Ja, her bliver altså uden omsvøb sagt, at den administrative løsning er for besværlig, og herregud, når den er for besværlig, så griber man til en særlov, og den løsning, der giver mulighed for at overholde elementære retsprincipper, er for dyr målt i tid og penge, og den vil føre til store og mangeartede omkostninger. Man kan altså sige: Ud med retsprincipper og ind med effektivitet. Jo hurtigere skolerne knaldes, jo bedre. Det var sådan, løsenet lidt var.

Lad mig endelig omtale den grundpåstand, der skulle retfærdiggøre den uhørte særlov, og det var den debat, som vi havde ønsket var kommet stærkere frem i lyset i dag. Da undervisningsministerens forgænger, Ole Vig Jensen, hævdede, at skolerne gjorde sig skyldige i systematisk og økonomisk kriminalitet, var det et synspunkt, som tilsyneladende blev delt af alle. Man dømte så at sige på forhånd. I en pressemeddelelse fra Undervisningsministeriet den 1. marts anvendtes ordet systematisk den ene gang efter den anden, men herefter sattes den ene revision efter den anden i gang, og vi fik en lang række rapporter, der ikke kunne dokumentere en systematisk kriminalitet end-sige nogen strafbare forhold.

Så det hele emmer altså af, at loven blev til i en byge af beskyldninger, og det var så i det politiske klima, at Folketingets flertal lod sig friste til at lave en særlov. Slutstenen fik vi så den 28. januar 1998, hvor statsadvokaten opgiver at føre sag mod syv Tvindskoler, der bliver anmeldt til politiet i april 1996. Der var uregelmæssigheder af den ene og den anden karakter, men der var ikke noget, der kunne minde om bedrageri. Folketinget gjorde sig altså til dommer, i øvrigt uden at have beviserne i orden.

Jeg synes også, at det er interessant at fastholde, at undervisningsminister Ole Vig Jensen flere gange understregede, at de her skoler, som tidligere nævnt, jo bare kunne få afprøvet deres grundpåstande ved domstolene, og man kunne jo også lade en grundlovssag køre. Her vil jeg